

їх за аналогією мають відповідати принципам, цілям та загальному розумінню правовідносин до яких вони застосовуються.

Використання юридичних аналогій на сучасному рівні розвитку вітчизняного законодавства є вкрай необхідним інструментом для подолання численних прогалин в правовому регулюванні публічних правовідносин. Натомість усталена думка про недоречність широкого застосування даного інструменту саме в галузі адміністративного права потребує перегляду з огляду на специфіку методу його правового регулювання. Крім того, в подальшому, продовжуючи дослідження окресленої проблематики, варто звернути увагу на можливість застосування процесуальної аналогії при здійсненні адміністративного судочинства.

Література

1. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: Підручник / Пер. з рос. — Харків: Консум, 2001. — 656 с.

2. Р. Майданик // Застосування цивільного законодавства за аналогією / Р. Майданик // Юридична Україна, — 2009. — № 7. — С. 56-61.

О.В. Котлова. Відмежування аналогії закону від суміжних правових явищ. / О.В. Котлова // Держава і право, — 2009. — №3. — С.119-125.

УДК 351.745

Сопілко І.М.,

к.ю.н., доцент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПИТАННЯ КЛАСИФІКАЦІЇ ІНФОРМАЦІЇ

З розвитком інформаційних технологій визначення доцільності і необхідності правового регулювання тих чи інших суспільних відносин стає дедалі проблематичним. Це зумовлює актуальність наукових досліджень щодо складу та обсягу повноважень учасників інформаційних відносин, а особливо щодо класифікації інформації, як об'єкта інформаційних правовідносин. Так, об'єктом таких інформаційних правовідносин є матеріальні та нематеріальні блага — документи, інші носії інформації, а також власне сама інформація, якими задовольняються інтереси органів державної влади України як учасників правових відносин. Таким чином, завдяки об'єкту інформаційних правовідносин ці блага включаються до системи суспільних відносин з їх матеріальними та духовними цінностями.

Ключовим поняттям у інформаційних відносинах виступає поняття «інформація». Саме від розуміння його змісту залежить визначення конкретних ознак відповідних відносин, обсяг повноважень залучених у такі відносини суб'єктів. Поняття «інформація» у науковій літературі різних галузей розглядається у широкому змісті, в який включається значення даного поняття у загальній системі суспільних відносин, і у вузькому змісті, тобто такому, який обмежений предметом саме цього дослідження і стосується особливостей інформації як елемента лише правових відносин.

Аналізуючи зміст інформації у широкому розумінні, варто відзначити що інформація є засобом комунікації людей і нерідко виступає об'єктом їх діяльності. Еволюція людини, розвиток суспільства і держави неможливі без створення, передачі, отримання, використання інформації у різних її проявах та формах. Інформація виступає одним із базових понять для багатьох галузей знань. Філософія, політологія, соціологія, історія, безперечно юридичні та інші науки приділяють велику увагу дослідженню даної категорії. Отже, можна зробити висновок про те, що фактично будь-які суспільні відносини безпосередньо пов'язані з інформацією, тому так важливим є питання виокремлення критеріїв для поділу інформації.

Так, за *способом поширення інформації* розрізняємо документовану інформацію та публічно оголошену інформацію. Різниця цих двох видів інформації полягає у відмінності відповідних джерел: у першому випадку – це матеріальні носії інформації, у другому – публічні виступи. Обидва види інформації за цією класифікацією можуть бути отримані органами державної влади України. У цьому контексті додамо, що на сьогодні із впровадженням систем електронного документообігу, електронного цифрового підпису ОДВ можуть отримувати інформацію і за допомогою електронних засобів передачі.

На розвиток цієї класифікації можна навести важливість отримання інформації, яка перебуває у різних формах. І це питання має практичне значення з огляду на можливість отримання ОДВ інформації від інших ОДВ. Так, приміром отримання ОДВ інформації може відбуватися з автоматизованих реєстрів: Єдиного реєстру спеціальних бланків нотаріальних документів, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна; Єдиного реєстру нотаріусів України, Єдиного державного реєстру об'єднань громадян та благодійних організацій, Реєстру прав власності на нерухоме майно, Державного реєстру атезованих судових експертів державних і підприємницьких структур та громадян, Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів, Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень, Державного реєстру іпотек, Державного реєстру правочинів, Державного реєстру обтяжень рухомого майна, Спадкового реєстру, Державного реєстру оцінювачів тощо.

За *суб'єктами отримання* органами державної влади інформації розрізняємо: інформація, яка може бути отримана органами законодавчої, виконавчої, судової влади. За цим же критерієм можна виділяти інформацію, яка може отримуватися органами державної влади зі спеціальним статусом.

За *формами активності* ОДВ при отриманні інформації розрізняємо інформацію, яка самостійно надається іншими суб'єктами та інформацію, яка витребується органом державної влади. Ця класифікація має практичне значення для удосконалення правового регулювання відносин щодо отримання органами державної влади інформації. Адже самостійне і добровільне надання органам державної влади інформації є безконфліктним, порівняно з витребуванням або навіть примусовим вилученням. Тому варто орієнтуватися на створення умов для добровільного надання органам державної влади інформації і для відповідного їх закріплення в законодавстві. При цьому обов'язково мають враховуватися два моменти:

1) гарантованість збереження і захисту відповідної інформації та її носіїв у органі державної влади;

2) гарантованість передачі власнику або знищення такої інформації та її носіїв після досягнення мети, задля якої вона була передана до органу державної влади. Розуміємо, що для цілей кримінального переслідування та інших видів державно-примусової діяльності відповідний принцип правового регулювання відносин щодо отримання органами державної влади інформації не може застосовуватися.

Класифікацію інформації за формами активності ОДВ при її отриманні запропоновано активно використати для удосконалення правового регулювання відносин щодо отримання ОДВ інформації, оскільки самостійне і добровільне надання органам державної влади інформації є безконфліктним, порівняно з витребуванням або навіть примусовим вилученням. Рекомендовано орієнтуватися на створення умов для добровільного надання органам державної влади інформації і для відповідного їх закріплення в законодавстві.

УДК 347.73(045)

Устинова І.П.,

к.ю.н., доцент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ДЕЯКИХ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН В РОБОТІ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОГО КАЗНАЧЕЙСТВА ПРИ ЗДІЙСНЕННІ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ВИДАТКОВОЮ ЧАСТИНОЮ БЮДЖЕТУ

Сьогодні, коли відбуваються бурхливі процеси у проведенні адміністративної реформи в Україні, є важливою складовою є наукове та нормативне забезпечення поняття «публічна адміністрація», а значить правове розуміння та регулювання відносин, які виникають при здійсненні діяльності органів публічної адміністрації. Зазначене поняття «публічна адміністрація» досить часто зустрічається у нормативно-правових актах України та працях деяких науковців, але, на жаль, у сучасній науці не сформовано єдиного підходу щодо визначення даного поняття. Дослідженню даного питання приділяли певну увагу такі вчені-юристи: В. Авер'янов, Т. Білозерська, В. Борденюк, Н. Гнидюк, І. Козара, І. Коліушко, В. Малиновський, В. Тимошук та інші [1].

Але при аналізі існуючих точок зору, автор приєднується до такого розуміння, що «публічна адміністрація» це сукупність органів, установ та організацій, які здійснюють адміністративні функції, адміністративна діяльність, яка здійснюється цією системою органів інтересах суспільства, а також сфера управління публічним сектором з боку тієї ж публічної адміністрації [2].

Процес управління фінансовою сферою, зокрема, питаннями видаткової частини державного бюджету, займається система органів Державного казначейства, який безпосередньо здійснює контрольну функцію публічної адміністрації.